

saadant Skilt for en demokratisk Tankegang, fordi jeg anser en saadan Demokratiisme baade økonomisk og i Realiteten for forloren. Jeg tror ogsaa, vi af praktiske Hensyn maa gøre os det klart, at den Beskatningsform kommer vislet ikke udenom.

Forskellige Talere har under den stedfundne Finanslovsforslagsbehandling nævnt, at man saa med Velvillie paa de Foranstaltninger, som var gjorte af Trafikministeren i Retning af at faa Dobbeltsporet op igennem Jylland forlænget, og det gør man ud fra den Erkendelse, at vore Jernbaner ikke har kunnet magte de Krav, som Driften i de senere Aar har stillet til dem. Jeg tror ikke, at det er muligt at faa disse utilfredsstillende Driftsforhold forbedret uden Indførelse af Dobbeltspor overalt paa vore Hovedlinier, men jeg tror rigtignok ikke, at denne Foranstaltning kan iværksættes ved Bevillinger af nogle faa, en 2—3 Mill. Kr. aarlig paa Finansloven. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede Trafikminister, om han ikke tror, at Tiden, nu da Pengesforholdene her i Landet er ret gunstige, er inde til at søge de Foranstaltninger, som det i det hele her drejer sig om: Anlæg af Vestkysthavne, Anlæg af Dobbeltspor og Bygning af nye Jernbaner, iværksat ved Optagelse af et indenrigsk Statslaan, der kunde strække til til Udførelsen af disse Arbejder, og hvorved de kunde fremmes med langt større Fart, end de vilde kunne, dersom Midlerne til dem skulde gives paa de ordinære Finanslove. Jeg tror, man fra alle Sider i vort Land erkender, at der maa gøres noget ekstraordinært i Retning af nye Jernbaneanlæg og Anlæg af Dobbeltspor, og at man forstaar, at det ikke lader sig gøre indenfor en rimelig Tid, dersom det skal ske ved Hjælp af det, vi kan ofre derpaa paa de ordinære Finanslove. Er der nogen Foranstaltning, til hvilken det er forsvarligt at optage et indenlandsk Statslaan, saa er det efter min Mening til Anlæg af Vestkysthavne og Bygning af Jernbaner. Disse Foranstaltninger skal jo ikke blot tjene de øjeblikkelige Krav, men de skal Slægtled efter Slægtled, ja, maaske netop i første Række i de følgende Slægtled, bidrage til at skabe vort Land en saadan økonomisk Bæreevne, at det vil være muligt for Beboerne at bære de Skattebyrder, som vil komme, naar Krigen en Gang hører op. Selv om vi, hvad vi alle haaber, bliver bevaret for at komme med i den store europæiske Katastrofe, kan enhver af os, der vil sysle med finansielle Spørgsmaal, uden at være nogen Kapacitet paa det

Omraade, se, at der vil blive stillet umåadelig store Krav til alle Samfundslag i Retning af Skattebyrder. Jeg vil altsaa tillade mig at spørge den meget ærede Trafikminister, om han ikke tror, at Tiden er inde til at søge fremmet de af mig nævnte Foranstaltninger, der, som sagt, vil øge Skatteborgernes økonomiske Bæreevne, søge dem fremmet ved Optagelse af et indenrigsk Statslaan. Jeg har ved tidligere Finanslovbehandlinger udtalt, at Bygningen af Jernbaner fremmedes med alt for ringe Fart, og jeg har været med til at rette Bebrejdelser imod den nuværende Trafikminister, fordi Administrationen syntes mig ikke at tage med saa fast Haand, som den burde, paa denne Sag. Uagtet der ikke er sket nogen Forandring til det bedre, skal jeg ikke gentage min Kritik i saa Henseende. Jeg erkender de Vanskeligheder, ogsaa økonomiske Vanskeligheder, der er. Men netop derfor finder jeg, man bør tage under alvorlig Overvejelse, om man ikke kunde bortrydde de økonomiske Vanskeligheder for disse Arbejders Fremme. Der er, det erkender alle, en uafviselig Trang i vort Land til at faa dette Spørgsmaal løst, og jeg tror, at Tidspunktet i økonomisk Henseende er gunstigt dertil.

Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) udtalte forleden Dag, at hvis der ikke skete en Forandring i de militære Tilstande her i vort Land, var det ikke værd at leve. Jeg vil minde det ærede Medlem om et gammelt jysk Ord, der siger, at Brødet bliver aldrig spist saa varmt, som det er bagt. For en Del Aar siden var der en anden Rigsdagsmand, en forhenværende Minister, som sagde, at dersom der ikke blev gjort noget mere i militær Henseende, end der blev gjort, vilde han ikke leve i dette Land. Jeg tror, han blev i Landet til Trøds for, at hans Ønsker ikke blev opfyldt. I hvert Fald vil jeg haabe, at det førstnævnte ærede Medlem forandrer sine Anskuelser, for jeg gaar ikke ud fra som givet, at vi nu staar overfor at kunne afkaste disse militære Foranstaltninger og Militærudgifter. Jeg vil haabe, at det maa kunne blive Resultatet af den store Verdensbrand, at det sker, men jeg er tilbøjelig til at tro, at vi kommer til at vente adskillige Aar paa en saadan Reform, som sikkert vilde glæde os alle, i hvert Fald skulde den glæde mig i højeste Grad. Men jeg tror, at selv det, der blev henstillet af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) som Venstres Ordfører for nylig, vil volde Vanskeligheder. Det ærede Med-